

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/109/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117201175
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3117201175.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobkyne Bc. K. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom Na C. XXXX/XX, T., zastúpenej JUDr. Juraj Klimčo a spol. s.r.o., so sídlom Smetanova 1655/7, Trenčín, IČO: 51 123 592 proti žalovanému K. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. - C. XXX, o ochranu osobnosti, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 23C/3/2017-300 zo dňa 09. januára 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á** voči žalobkyni **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne /výrok I./, zrušil neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 19C/107/2016-18 zo dňa 23.12.2016 / výrok II./ a žalovanému priznal náhradu trov konania proti žalobkyni v rozsahu 100 % /výrok III./. Na odôvodnenie tohto rozsudku uviedol, že žalobkyňa sa svojou žalobou domáhala, aby súd zakázal žalovanému vstupovať do rodinného domu súp.č. XXXX a jeho spoločných priestorov nachádzajúceho sa na adrese Na C. XXXX/XX, Trenčín, uložil mu povinnosť nepribližovať sa k žalobkyni na vzdialenosť menšiu ako 15 metrov a aby zakázal žalovanému žalobkyňu úplne kontaktovať písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami. Svoju žalobu odôvodnila tým, že je so žalovaným v rozvodovom konaní, žalovaný ju dňa 20.12.2016 fyzicky napadol, čo vyústilo až do jeho vykázania a zákazu sa k nej približovať neodkladným opatrením súdu. Fyzické napadnutie neostalo bez následkov a je momentálne práce neschopná. Následný vývoj okolností ukázal, že žalovaný vníma vykázanie z obydlija ako papier, ktorý nemá pre neho žiadnu hodnotu. Po incidente si bol zobrať osobné veci. Dňa 21.12.2016 a 22.12.2016 v sprievode polície vstupoval do domu, napriek tomu, že túto možnosť nemal. Dňa 23.12.2016 sa opäť pokúsil vstúpiť za účasti polície do domu, načo upozornila políciu, že prekračujú právomoci. Aj napriek vydaniu potvrdenia o vykázaní zo spoločného obydlija cítila vo dôsledku správania žalovaného, nebezpečenstvo týkajúce sa jej a ich syna, nakoľko žalovaný na ňu zaútočil. Je presvedčená, že ak by neodkladné opatrenie nebolo vydané, bola by vystavená vysokému riziku fyzického ublíženia, ktorého svedkom by bol maloletý syn žalobkyne a žalovaného, ktorý už teraz vnímal okolnosti, ktoré sa stali 20.12.2016-22.12.2016 veľmi citlivo. Žalovaný sa nebojí sa použiť psychické násilie ani hrozbu fyzického násilia, pričom až do 20.12.2016 si myslela, že sú to len hrozby. Jediným dôvodom, prečo na ňu zaútočil bolo využitie jej zákonného práva sa rozviešť. Nevie zniesť, že sa tak sama dobrovoľne rozhodla, pričom skúša akékoľvek praktiky, aby jej rozhodnutie spochybnil a urobil z nej nespoľahlivého, neschopného a narušeného človeka. Nevie si predstaviť, že by sa žalovaný mohol, ku nej opäť priblížiť a žiť spolu. Nemá žiadny rešpekt, nielen k nej ale ani k polícii, ktorú zneužil, aby mohol prísť do obydlija. V návrhu na rozvod uviedla, že žalovaný plánuje s milenkou spoločný život. Navyiac milenku zamestnal na tom istom pracovisku, kde pôsobí. Vzhľadom na tieto skutočnosti, je tu

predpoklad, že ak súd nezakáže žalovanému vstupovať do obydlija žalovaný je schopný nasťahovať milenkku priamo do tohto obydlija. V prípade, ak súd žalobnému petitu nevyhoví, bude vystavená psychu kému teroru, hrozbám fyzického násillia, ak nie samotnému násilliu.

2. Súd vykonal vo veci dokazovanie, z ktorého zistil, že návrhom vo veci samej /konanie vedené na tamojšom súde pod sp. zn. 34P/243/2016/ zo dňa 23.12.2016 sa žalobkyňa domáha rozvodu manželstva so žalovaným. Uviedla, že prvé manželské problémy nastali vplyvom pracovného zaťaženia a nedobrej ekonomiky spoločnosti žalovaného, ktorý firmu zaťažoval nákladmi za účelom udržania spoločenského štandardu, s čím nesúhlasila. Následne ju mal žalovaný začať ponížovať a urážať. Zo správania žalovaného prestala cítiť lásku a rešpekt. Aj napriek jej snahe zachovať rodinu sa dozvedela, že žalovaný má vzťah s dvadsaťpäťročnou ženou, s ktorou zrejme plánuje rodinu. S uvedenou osobou sa začal prezentovať aj verejne. Bez ohľadu na to všetko mala záujem manželstvo zachrániť. Následné chovanie odporcu z 20.12.2016 ju presvedčilo, že už nikdy nechce viesť spoločný život so žalovaným. Zo znaleckého posudku č. 35/2018 v spise sp.zn. 31P/234/2016 vyplynulo ohľadne osobnosti žalovaného, že sa jedná o neuroticky štruktúrovanú osobu, preťaženu procesom rozpadu rodiny a v situáciách záťaže je osobou so slabšou sebareguláciou. Je ostražitý a hypervigilantný voči pohnútkam druhých. V konaniach je vznetlivý, impulzívny v záťaži koná pod vplyvom afektu. Vplyvom súčasnej životnej situácie sa u neho zvyrazňuje afektívna labilita, impulzivita. Nebola zistená žiadna psychopatológia, ktorá by bola v rozpore so zabezpečením výchovy a starostlivosti o syna strán. U žalobkyne sa konštatuje, že sa jedná osobu neuroticky štruktúrovanú a vplyvom procesu rozpadu rodiny je adaptibilita správania žalovanej znížená. Toho času vykazovala afektívnu dekompenzáciu so subdepresívnym ladením, často bola zaplavená afektom. Cíti sa pohodlne v submisívnej pozícii. Konanie menovanej v oblasti rozpadu rodiny a celého procesu môže byť chvatné, impulzívne a akcentované voči otcovi alebo voči iným osobám alebo prekážkam, ktoré by narúšali jej potreby či predstavy o starostlivosti maloletého. Nebola u nej zistená žiadna psychopatológia, ktorá by bola v rozpore so zabezpečením výchovy a starostlivosti o syna strán. Na celkovú atmosféru v rodine (žalobkyňa, žalovaný a ich syn) má výrazne negatívny vplyv ťažký konflikt rodičov. Otec má už dva roky priateľku, s ktorou nebýva v spoločnej domácnosti, občas u neho prespí. Otec predpokladá, že maloletý si vytvorí vzťah s jeho partnerkou plynulo. Podnetom na začatie konania doručeným dňa 14.02.2017 v spise sp.zn. 40Cbr/23/2017 podala žalobkyňa podnet na zosúladenie údajov v obchodnom registri, ktorý dôvodila tým, že spoločnosť EFM, s.r.o. má sídlo zapísané na adrese C. XXXX/XX, T., k čomu nikdy nedala súhlas a zároveň bol žalovanému, ktorý je jediným konateľom a spoločníkom uvedenej spoločnosti uložený zákaz vstupovať do predmetného domu, pričom žalovaný jej zaslal opatrenie, ktorou jej uložil zákaz vstupovať do sídla spoločnosti a to do rodinného domu, ktorý užíva so synom na predmetnej adrese. Ďalej uviedla, že žalovaný sídlo spoločnosti tak nemôže prakticky užívať a je možné usúdiť, že ich ani nechce užívať. Z potvrdenia o vykonaní zápisu vyplýva, že dňa 03.05.2017 bol vykonaná zmena sídla spoločnosti z adresy na C. na adresu J. XXXX, T. Uznesením súdu č.k. 19C/107/2016-18 zo dňa 23.12.2016 bola žalovanému uložená povinnosť nevstupovať do domu nachádzajúceho sa v T. na ulici Na C., súpisného čísla XXXX, orientačného čísla XX, postaveného na parc. č. XXXX/XX, k. ú. U. zapísaného na LV č. XXXX a do spoločných priestorov rodinného domu, nepribližovať sa k navrhovateľke na vzdialenosť menšiu ako 15 metrov a zákaz písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami úplne kontaktovať žalobkyňu. V návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bolo uvedené, že prvé manželské problémy nastali vplyvom pracovného zaťaženia a nedobrej ekonomiky spoločnosti žalovaného, ktorý firmu zaťažoval nákladmi za účelom udržania spoločenského štandardu, s čím žalobkyňa nesúhlasila. Následne ju mal žalovaný začať ponížovať a urážať. Aj napriek naliehaniu, aby s týmto správaním prestal, žalovaný nátlak stupňoval. Dňa 20.12.2016 šla oznámiť priestupok proti občianskemu spolunaživanu, nakoľko žalovaný na ňu zaútočil, a to len z dôvodu, že mu nedvihla telefón a pri prešacovaní jej osoby našiel poznámky o potrebných dokumentoch k rozvodu a spôsobil jej zranenie, ktoré pokladá lekárskou správou. Následne mu bola uložená povinnosť zákaz približovať sa k žalobkyňi a bol vykázaný zo spoločného obydlija. Potom, čo žalovanému oznámila odlúčenie a ktorý zistil že hodlá podať návrh na rozvod ju fyzicky napadol, čo vyústilo do jeho vykázania., Jeho fyzické napadnutie neostalo bez následkov a vzniknuté zranenia si vyžadujú starostlivé liečenie a pokoj. Verila, že vykázanie a zákaz približenia jej poskytne ochranu nielen jej, ale aj jej synovi. Avšak následný priebeh okolností ukázal, že žalovaný to vníma len ako papier. Dňa 22.12.2016 niekoľkokrát obchádzal doma a za účasti PZ vstúpil do spoločného obydlija, keď PZ oznámil, že si potrebuje prevziať osobné veci, ktoré si však zobral pri dvoch návštevách 20.12.2016 a 21.12.2016, a keď sa už v dome nachádzal, skontroloval žalobkyňu a zároveň ak nie predovšetkým to využil na vynesenie účtovných dokladov. Počas jednej z týchto návštev odporu jej doručil výpoveď z pracovného pomeru, takisto jej oznámil, že

nebude platiť plyn. Ani raz sa počas týchto návštev nezaujímal o syna, ale zamerával sa na zabezpečenie účtovných dokladov, doručenie výpovede a kontroly jej osoby. Z potvrdenia o oznámení vyplýva, že dňa 20.12.2016 oznámila žalobkyňa priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Z lekárskej správy vyplýva, že žalobkyňa o 23.25 bola prijatá na traumatologické vyšetrenie, kde uviedla, že bola brachiálne napadnutá manželom, pričom ten jej mal brachiálne ublížiť na ľavom predlaktí. Objektívne bolo zistené, že na ľavom predlaktí je prítomný podkožný hematóm bez presvedčivých úrazových zmien na skelete, s hybnosťou v predlaktí voľnou so záverom pomliaždenie na predlaktí. Z objektívneho nálezu vyplýva, že hybnosť zápästia bola voľná, rovnako ako hybnosť v lakti, pronácia a supinácia boli bez ťažkostí, periféria končatiny bez poruchy, teda bez nejakých známok surovosti. Zároveň od 20.12.2016 o 21.35 bol žalovaný políciou vykázaný zo spoločného obydľia so zákazom približovať sa k žalobkyni na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov podľa § 27a ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. Dňa 22.12.2016 podpísal žalobca ako konateľ firmy EFM, s.r.o. výpoveď žalobkyni. V odvolaní proti rozhodnutiu o nariadení uvedeného neodkladného opatrenia žalovaný uvádzal, že žalobkyňa sa začal stretávať s neznámou osobou s tým, že by sa malo jednať o K. N. a plánovať krivé obvinenie z napadnutia. Uviedol, že ju neudrel, nemala žiadne známky napadnutia. Zo žalobkyňou predloženej časti znaleckého posudku č. 12/2017 vyplynulo, že žalobkyňa je schopná správne vnímať, zapamätať si a reprodukovat' prežitú udalosť. Jej všeobecná vierohodnosť bola ohodnotená za vyhovujúcu, sklony ku konfabulácii zistené neboli. Jej špecifická vierohodnosť bola označená za vyhovujúcu. Správanie žalovaného pociťovala žalobkyňa subjektívne ako príkorie, v rovine emočnej, vzťahovej a pracovnej, konanie manžela považuje ako systematické negatívne zasahovanie do svojho života, nakoľko informuje okolie o jej psychických stavoch, osočuje ju, označuje za chorú, zakázal jej vstup na pracovisko vzájomné spory rieši cez malé dieťa. Poslal na ňu sociálnu kontrolu čo v nej vyvoláva stres a obavy o maloletého. Nemožno u nej konštatovať plne rozvinuté príznaky svedčiace prítomnosti syndrómu týranej ženy. V prospech syndrómu svedčí strach o seba a dieťa, limitovaná neschopnosť riešiť efektívne situáciu, kontrolovanie a obmedzovanie pohybu, kontrolovanie komunikácie manželom, rozvinutie stavov úzkosti depresivity. Naučená bezmocnosť je prechodného charakteru. V neprospech syndrómu týranej ženy svedčí absencia sebazničujúcich reakcií - obeť verí, že za správanie agresora je zodpovedná len ona, sebaobviňovania, popieranie týrania, neschopnosť opísať situácie týrania. U žalobkyne boli preukázané známky stresovo podmienených symptómov, za ktorých zdroj označovala žalobkyňa správanie manžela v čase spoluzitia a aj po vykázaní z obydľia. Fyzické utrpenie opisovala ako vo forme pohlavkov, faciek, skopávania z postele, vynucovania si pohlavného styku, psychické utrpenie prežívala na základe ponížovania, urážania devalvácie osobnosti, stálej kontroly (lokalizácia cez telefón, kamery v domácnosti). Znalci symptómy vnímajú ako adaptačnú reakciu na záťaž v partnerskom vzťahu. Uvádzané symptómy sú redukované na ústupe dochádza k stabilizácii. Závažné následky v podobe straty životnej perspektívy sú u nej neprítomné. Zo zápisnice o vylúčení svedka W. C. bývalej partnerky, s ktorou má žalovaný syna K. zo dňa 27.10.2017 vyplynulo, že ho označuje za manipulatívnu osobu, ktorá dokáže psychicky týrať človeka, obmedzovať jeho slobodu, manipulovať s ľuďmi v jeho prospech. Zoznámili sa v roku 1993 a rozišli v roku 1996. Žalovaný si násilím odoberal ich syna. K násilníckym sklonom žalovaného uviedla, že počas spoločného spoluzitia, ju po spoločnej lyžovačke nechal na námestí samú bez peňazí vo svetri. V noci aj cez deň ju sledoval. Fyzicky ju nenapadol, ale hádky boli časte a hlasné. Raz po ukončení spoluzitia vykopol dvere na byte, keď si prišiel násilím zobrať syna K.. Z výpisu z obchodného registra vyplynulo, že žalovaný je jediný konateľ a spoločník spoločnosti EFM, s.r.o. Oznámením zo dňa 05.01.2017 zaslal žalovaný prostredníctvom svojho zástupcu žalobkyni list, v ktorom jej oznámil, že ukončil úhrady za dodávky elektrickej energie a plynu v dome na ulici C. a vyzval žalobkyňu, nakoľko nemôže užívať dom, v ktorom sa zdržuje žalobkyňa ako aj jej príbuzný na úhradu týchto médií s tým, že sa vystavuje riziku odpojenia neplatením týchto úhrad a ak by došlo k odpojeniu bude zodpovedať za škody, ktorých úhrada bude od nej následne vymáhaná. Z notárskej zápisnice o osvedčení právne významnej skutočnosti č. N125/2017 vyplynulo, že dňa 06.09.2017 došlo k otvoreniu vchodových dverí na nehnuteľnosti na ulici C. súp.č. XXXX, nakoľko vlastníčka domu nemala k objektu kľúče a bolo zistené, že príslušné priestranstvo pri dverách je zanedbané, nik sa v dome nezdržuje. Následne bolo zistené, že v dome dlhodobo nikto nebýva, priestory boli nevetrané, dom neobývaný bez zariadení neuprataný bez minimálnej údržby. V garáži sa nachádzajúce auto bolo nepojazdné z dôvodu vybitých batérií nakoľko kľúč ostal v štartéry. Garážové brány boli vyradené z prevádzky spôsobom vytiahnutia z elektriny a bol zablokovaný zdvíhací mechanizmus. Bolo zistené, že v dome nepreteká voda, na pivničných stenách bola viditeľná vlhkosť z dôvodu dlhodobého nevetrania. Listom zo dňa 05.01.2017 zakázal žalovaný žalobkyni vstup do sídla spoločnosti EFM, s.r.o. na ulici C. č. XXXX, do sídla spoločností 81Sport Bar, s.r.o. a Hoss Corp, a.s. na ulici J. 75XX v T., z dôvodu vydaného neodkladného opatrenia č.k 19C/107/2016-18 zo dňa 23.12.2016, čo dôvodil tým, že sa ním žalovaný chráni, aby sa žalobkyni

k nemu nepribližovala na vzdialenosť menšiu ako 15 metrov a zároveň sa ním zabezpečí, že bude môcť vykonávať právu manažéra a štatutára v sídle a prevádzkach uvedených spoločností bez rušivých vplyvov na jeho právu. Listom zo dňa 05.01.2017 ponúkol žalovaný žalobkyni možnosť ubytovania v dvojizbovom byte, ktorého nájom bude sám financovať do termínu rozvodu resp. do kolaudácie bytu v projekte Greenbay na Novinách. Zároveň uhradí aj prevoz osobných vecí z domu s.č.XXXX. Zároveň bola upozornená, že nerešpektovaním ponuky a zotrvaním v dome súp.č. XXXX, ktorého bolo v tom čase sídlo spoločnosti EFM, s.r.o. zadá príčinu konfliktov a provokácií so žalovaným. Ich riešenie bude možné privolaním polície, pri ktorom bude žalovaný argumentovať touto ponukou. Dňa 11.05.2017 sa stal trvalým pobytom žalobkyne mesto Trenčín z dôvodu zrušenia jej pôvodného trvalého pobytu. Mailom zo dňa 11.07.2017 vyzval zástupca vlastníčky domu súp.č. XXXX C. J. žalobkyňu, aby sa vysťahovala z uvedeného domu, nakoľko plánuje ich využiť vlastníčka na svoju potrebu. Rozhodnutím sociálnej poisťovne bol žalobkyni priznaný nárok na ošetrovné v sume 8,13 eur denne od 21.12.2016. Z návrhu v spise sp.zn. 31P/94/2007 vyplynulo, že žalobkyňa mala už ku dňu jeho spísania 19.05.2017 bydlisko na adrese U. XXXX/XX T.. Uviedla, že nakoľko sa necítila bezpečne v uvedenom dome a zároveň, že býva na inej adrese, žiada, aby súd určil, že adresa ich syna je U. XXXX/XX, T.. Ďalej uviedla, že žalovaný previedol svoj dom na matku a do domu vnikli neznáme osoby, ktoré sa pokúsili odniesť veci patriace do BSM a taktiež dokladmi boli odcudzené peniaze určené na úhradu energií za dom a splátky ŽP. Z prepisu nahrávky zo dňa 09.05.2017 vyplýva, že počas telefonovania povedal žalovaný žalobkyni, že sa obesí ako jej dedo a aby skapala. Žalovaný sa k nahrávke vyjadril, že je vytrhnutá z kontextu, nakoľko žalovaná bránila synovi, aby sa s otcom kontaktoval a zúčastňoval sa športových aktivít. Z uvedeného prepisu vyplýva, že matka otcovi za prítomnosti syna uvádza, že keď bude týždeň s ňou tak bude s ňou, teda predmetom rozhovoru bol styk so synom. Načo otec uviedol, že to tak nefunguje a že to funguje tak ako to chce ich syn. Na čo matka uviedla, že to nefunguje tak ako chce otec, načo otec uviedol, že sa obesí ako jej dedo. Otec uviedol, že si pre syna bude chodiť, načo matka uviedla, že nebude, keďže týždeň je s ňou a týždeň s otcom. Pričom matka poslala syna do domu (chodť do vnútra). Následne matka povedal žalovanému, aby šiel preč a otec synovi povedal, aby sa nenechal vydierať. Načo otec povedal matke, že je hnusná klamárka, a aby skapala. Z uvedeného vyplýva, že príčina konfliktu bola a tieto výrazy boli použité, nakoľko otcovi nebolo umožnené stretnutie a zobrať syna so sebou, a tento konflikt, vyústil do použitia týchto slov. Z listu vlastníctva č. XXXX vyplynulo, že ku dňu 10.03.2017 bol ako výlučný vlastník domu súp.č. XXXX evidovaný žalovaný. Z výpisu z LV č. XXXX v k.ú. U. vyplýva, že ako vlastníčka je vedená C. J. od 01.09.2017. V konaní nebol preukázaný opak, a nakoľko sú údaje v katastri pokladané za hodnoverné až do času, kým nie preukázaný opak, súd vychádza zo stavu, že vlastníčkou predmetného domu C. J.. Čo sa týka fyzického násillia, konkrétne, že mal žalovaný fyzicky ubližovať či ublížiť žalobkyni, tak to v konaní preukázané nebolo. Lekárska správa preukazuje len to, že u žalobkyne sa na pravom predlaktí nachádzal hematóm s citlivosťou na ohmatanie, avšak z nej vôbec nevyplýva, že ho spôsobil žalovaný a táto okolnosť nebola inak preukázaná. Navyše žalobkyňou použitý výraz, že jej mal žalovaný toho dňa brachiálne, t.j. surovo ublížiť nezodpovedá nálezu, keď z objektívneho nálezu vyplýva, že hybnosť zápästia bola voľná, rovnako ako hybnosť v lakti, pronácia a supinácia boli bez ťažkostí, periféria končatiny bez poruchy, teda bez nejakých známok surovosti. Navyše v žalobe žalobkyňa, ktorá je v zmysle znaleckého posudku schopná správne vnímať, zapamätáť si a reprodukovať prežitú udalosť uvádza, že až do 20.12.2016 sa manžel voči nej nedopúšťal fyzického násillia ("Žalovaný sa neobáva použiť psychické násillie a ani hrozbu násillia pričom až do 20.12.2016 si myslela, že sú to len hrozby, bohužiaľ opak je pravdou."), čo je v rozpore s jej opisom fyzického násillia v znaleckom posudku č. 12/2017, kde uvádza, že jej mal dávať pohlavky, facky, skopávať ju z postele, vynucovať si pohlavný styk, pritom takéto okolnosti mohli nastať len do 20.12.2016, t.j. do doby dokedy spolu žili, kým žalovaný nebol vykázaný z bydliska. Zároveň aj bývalá partnerka žalovaného na výsluchu uviedla, že fyzicky ju nikdy nenapadol. Z vykonaných dôkazov nie je preukázané, že by v súčasnosti, t.j. ku dňu vyhlásenia rozsudku žalovaný do života žalobkyne nejak negatívne a neoprávnene zasahoval, či boli by tu skutočnosti preukazujúce, že tu existuje konkrétne nebezpečenstvo zo strany žalovaného voči žalobkyni, ktorým by došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti. Žalobkyňa a žalovaný od 20.12.2016 už spolu nežijú, zároveň žalobkyňa už od mája roku 2017 nebýva v dome na ulici C., pričom z dôkazov vôbec nevyplýva, že by sa žalovaný približoval k žalobkyni na menšiu vzdialenosť ako 15 metrov, resp. mal taký úmysel takto konať, či ju vôbec len kontaktoval nejakými inými prostriedkami takým spôsobom, že by došlo k nejakému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, t.j. že by jej mal úmysel žalovaný ublížiť či vytvoriť u nej obavy o zdravie či život, zasiahnuť do jej telesnej a duševnej integrity, pritom objektívne možnosti k tomu mal, keďže na osobnej slobode obmedzený nebol a neodkladné opatrenie objektívnu prekážku nepredstavuje. Ani v rámci obdobia troch dní vykázaní z obydlia, keď sa žalovaný dostal do domu nevyplývali také skutočnosti, že by napriek

tomu, že vstúpil do domu, kde sa žalobkyňa nachádzala, jej chcel ublížiť, či iným spôsobom zasiahnuť do jej práva na ochranu osobnosti, keď sa zamerlal na vynesie účtovných dokladov a osobných vecí, čo je však s ohľadom nato, že sa v dome tieto dokumenty nachádzali u žalovaného akou konateľka a manažéra prirodzené. Tvrdenia žalobkyne, že to robil preto, aby ju skontroloval sú nepreukázané. Takisto nie sú preukázané tvrdenia o sledovaní žalobkyne žalovaným. Z notárskej zápisnice vyplýva to, že žalovaný zisťoval, či ešte žalobkyňa býva v jeho dome, čo však neznamená, že ju sledoval. Čo sa týka psychického násillia, či obťažovania žalobkyne, nebolo preukázané, že by sa po tom, čo prestali žalobkyňa a žalovaný spolu žiť, resp. po telefonáte v máji 2017 dochádzalo k nejakým neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, jej súkromia, zdravia, integrity. Je síce pravda, že svedkyňa - bývalá partnerka žalovaného uviedla, že jej obmedzoval žalovaný osobnú slobodu, že mal násilnicke sklony v tom, že ju nechal po lyžovačke na námestí bez peňazí, a že ju v noci a cez deň sledoval, ale uvedené skutočnosti sa týkali len času počas spoluzitia s bývalou partnerkou, avšak nie po skončení tohto spoluzitia. Po skončení spoluzitia nastal iba jeden skutok, keď žalovaný mal vykopnúť bývalej partnerke dvere a mal si prísť zobrať ich syna K.. Z uvedeného konania, nakoľko bolo jednorazové, a navyše nastalo pred viac ako dvadsiatimi rokmi nemožno vyvodit', že hrozí jeho opakovanie, voči žalobkyne. Žalovaný sa ani v mesiaci máj 2017 pri vyhrotenej situácii, keď si prišiel pre syna obdobného konania nedopustil. Uvedené konanie predstavuje iba jednorazový exces žalovaného, a nakoľko sa stal iba raz a k jeho opakovaniu nedošlo, nie je preukázané, že takéto konanie hrozí žalobkyne. Teda, že by žalovaný takýmto spôsobom konal aj po skončení vzťahu voči bývalým partnerkám preukázané nebolo. Z vykonaného dokazovania podľa súdu nevyplývajú žiadne skutočnosti o tom, že žalovaný sa približuje k žalobkyne, že žalobkyňu kontaktuje alebo, že reálne hrozí, že žalovaný sa bude približovať k žalobkyne, že žalobkyňu bude kontaktovať takým spôsob, že by mohol ohroziť jej duševnú či telesnú integritu, či iným spôsobom neoprávnenne zasiahnuť do jej práva na ochranu osobnosti.

3. Uvedené zistené skutočnosti súd posúdil podľa § 11 od. 1, § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa § 18 Zákona o rodine, § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), § 217 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej tiež "CSP"), § 51 ods. 1 až 4, § 68 ods. 1 Trestného zákona. Uviedol, že vyššie uvedené ustanovenia Trestného zákona nepredstavujú jediné zákonné ustanovenia, na základe ktorých možno uložiť inej osobe obmedzenia či povinnosti, ktorých sa domáhala žalobkyňa v tejto veci. I keď ustanovenia predpisov občianskeho práva, nemajú takéto konkrétne ustanovenia, uloženie obmedzení a povinností je možné skrz aplikáciu ustanovení žaloby, upravujúce ochranu osobnosti. Nie je tak apriori vylúčené, aby súd v občianskom právom konaní uložil žalovanému obmedzenia či povinnosti, akých sa domáha žalobkyňa vo veci samej. Ustanovenie § 13 ods. 1 OZ priamo počítá s možnosťou žiadať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti. Jedná sa o typ negatívnej žaloby. Ako nevyhnutný predpoklad aplikácie negatívnej žaloby je existencia skutočností odôvodňujúcich v tomto prípade uloženie povinností žalovaného zdržať sa približovania k žalobkyne, zdržať sa komunikácie so žalobkyňou či zdržať sa vstupu do obydlija v čase rozhodnutia súdu, nakoľko v zmysle § 217 ods. 1 CSP, je pre súd rozhodný deň vyhlásenia rozsudku. Inak povedané, je potrebné preukázať, že v čase vyhlásenia rozsudku dochádza konaním žalovaného k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, prípadne je preukázané, že reálne hrozí takýto neoprávnený zásah, či jeho opakovanie. V prípade, že v čase vyhlásenia rozsudku nedochádza k neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti a nie je ani preukázané reálne nebezpečenstvo takýchto zásahov, je potrebné žalobu zamietnuť. Tieto predpoklady a to, že žalovaný ku dňu rozhodnutia súdu neoprávnenne zasahuje do práva na ochranu osobnosti žalobkyne alebo hrozí reálne nebezpečenstvo takéhoto zásahu v budúcnosti či jeho opakovanie neboli v danej veci preukázané. Čo sa týka žalobného návrhu, aby súd uložil žalovanému zákaz žalobkyňu úplne kontaktovať písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami, súd uviedol, že kontaktovanie sa ľudí ako aj ich komunikácia je imanentnou súčasťou medziľudských vzťahov, a ako taká v zásade nemôže predstavovať neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, najmä ich čiastkových práv ochrana súkromia, fyzického či psychického zdravia. Problém nastáva, ak táto komunikácia či kontaktovanie sa stáva neoprávneným v prípade, ak je ňou sledované osobe fyzicky či psychicky ubližovať, vytvárať u nej obavy z určitého konania, na ktoré zasahujúci subjekt nie je oprávnený. Takéto komunikovanie je právom nedovolené nielen skrz to, že sa jedná o neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, ale môže sa jednať aj o trestný čin nebezpečného prenasledovania. V danej veci však takéto komunikácia žalovaného so žalobkyňou preukázaná nebola. Ani telefonická komunikácia medzi žalobkyňou a žalovaným, v ktorej mal žalovaný požiť slová, aby skapala, a že sa obesí, nemožno hodnotiť ako takú, že by zasahovala do práva na ochranu osobnosti, nakoľko z uvedenej komunikácie vyplýva, že žalovaný uvedené slová

použil počas hádky, keď si chcel so sebou zobrať syna, čo mu nebolo umožnené. Nebolo preukázané, že sa jedná o systematické a opakujúce sa komunikovanie žalovaného so žalobkyňou, ktoré by prioritne nevzniklo z nezhody vyplývajúcej so starostlivosťou o syna. Takisto z jednej takejto komunikácie nemožno dovodiť, že hrozí jej opakovanie, keďže tá prebehla v máji roku 2017, a tým pádom je vylúčené, nakoľko nie je preukázaná reálna hrozba jej opakovania, uložiť žalovanému takúto povinnosť spočívajúcu v zákaze kontaktovať žalobkyňu. Uvedená komunikácia bola prioritne motivovaná neumožnením zobrať so sebou syna, ale vôbec sa nepodáva, že by žalovaný mal v úmysle tieto slová použiť za účelom ublíženia žalobkyne. Uvedené obdobie platí aj vo vzťahu k žalobe, aby súd zakázal žalovanému sa približovať k žalobkyne. Ani v tomto prípade nebolo preukázané, že je tu reálna hrozba, že žalovaný má v úmysle začať sa približovať k žalobkyne s cieľom jej ublížiť či vytvoriť v nej pocit prenasledovania, či iným spôsobom pri priblížení k žalobkyne neoprávnené zasiahnuť do jej práva na ochranu osobnosti. Zo žiadneho dôkazu nie je preukázané, že by mal žalovaný takýto záujem takto konať vo vzťahu k žalobkyne, že by sa k nej chcel približovať takým spôsobom, ktorý by spôsobil neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti. Z dôvodov, že súd nemal preukázanú reálnu hrozbu, či zasahovanie do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, súd žalobu zamietol. Samotné tvrdenia a skutočnosti dokazované žalobkyňou preukazovali existenciu negatívnych vlastností žalovaného, len počas trvania jeho vzťahu či už s bývalou partnerkou alebo vo vzťahu so žalobkyňou, resp. do mája 2017 (telefonický rozhovor). Avšak vôbec nepreukazovali zásahy žalovaného po skončení vzťahu či po máji 2017, pričom od zákazu približovania sa k žalobkyne a uloženou povinnosť neodkladným opatrením, nebolo zistené, že by sa žalovaný približoval k žalobkyne s cieľom jej nejakým spôsobom ublížiť, či ju kontaktovať, aby ohrozil jej duševnú či fyzickú integritu či inak neoprávnené zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti. Čo sa týka žaloby o zákaze vstupu domu súp.č. XXXX a jeho spoločných priestorov v tejto časti je žaloba nedôvodná, nakoľko nebezpečenstvo neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nehrozí ani z iného dôvodu a to je tým, že žalobkyňa sa v ňom už od mesiaca máj 2017 nezdržuje a nebolo ani ku dňu rozhodnutia súdu preukázané, že sa tam niekedy zdržovať bude, teda je vylúčené, aby v uvedenom objekte hrozil neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobkyne. V konaní nebolo preukázané, že by uvedená nehnuteľnosť patrila žalobkyne či do BSM žalobkyne a žalovaného, a nakoľko sa údaje považujú za hodnoverné dokým nie je preukázaný opak, žalobkyňa už nemá ani odvodené právo bývanie od manžela cez § 18 Zákona o rodine ani iné oprávnenie na zdržovanie sa v tomto dome, keďže súd pri tomto závere vychádzal z hodnovernosti údajov katastra, keďže ich opak nebol preukázaný a za vlastníčku je potrebné pokladať C. J., ktorá žalobkyne žiadne oprávnenie na bývanie v uvedenom dome nedala, keďže to nebolo preukázané. V konaní boli tvrdené zásahy do práva na ochranu osobnosti žalobkyne počas existencie ich spolužitia, ktoré však je už ukončené, pričom žalovaný má inú partnerku, resp. do mája 2017 (telefonický rozhovor). Tvrdenia v záverečnej reči zástupkyne žalobkyne o gradácii konania žalovaného voči žalobkyne nemajú podklad v skutkovom stave. Za posledný rok a pol nebolo zistené žiadne konanie žalovaného, voči ktorému by vyhovieť žalobe malo žalobkyne poskytnúť ochranu.

4. O zrušení neodkladného opatrenia nariadeného uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 19C/107/2016-18 zo dňa 23.12.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/453/2016-43 zo 29.12.2016 súd rozhodol podľa § 335, § 336 ods. 1 a 4 CSP. Nakoľko súd žalobu zamietol, zrušil uznesenie, ktorým bolo uložené neodkladné opatrenie pred začatím tohto konania.

5. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. V konaní bol plne úspešný žalovaný, nakoľko súd žalobu zamietol v celom rozsahu a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyne v rozsahu 100%.

6. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná. Podľa nej je odôvodnenie napadnutého súdneho rozhodnutia chaotické, nakoľko dôvod zamietnutia žaloby (nepreukázanie zásahov do ochrany osobnosti v čase vyhlásenia rozsudku) sa nachádza vo viacerých bodoch odôvodnenia ako bod 36., 38., 52., 58., ktoré však na seba vôbec logicky nenadväzujú. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia je zrejme iba to, že súd nemohol žalobe vyhovieť pretože žalobkyňa nepreukázala, že protiprávny stav, ktorý trval v čase podania žaloby, trvá aj v čase vyhlásenia rozsudku. Aj napriek tomu, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia má niekoľko strán, súd vždy používa na odôvodnenie svojho postupu len tento jeden dôvod, ktorý iba inak opisuje vo viacerých bodoch. Podľa žalovanej sa súd nedostatočne oboznámil so skutkovým stavom, nakoľko vykonané dôkazy súd nesprávne hodnotil, čo sa opäť prejavilo v odôvodnení súdneho rozhodnutia. Ako príklad uviedla bod 56. odôvodnenia, kde súd poukazuje na údajnú telefonickú komunikáciu medzi žalobkyňou a žalovaným, pričom súd uviedol, že správanie žalovaného nie je možné hodnotiť ako zásah do ochrany práv žalobkyne, nakoľko

podľa názoru súdu išlo o hádku, ktorá bola spôsobená tým, že žalovanému nebolo umožnené vziať si syna. Pri hodnotení tejto situácie sa súd dopustil dvoch omylov: (i) nešlo o telefonickú komunikáciu, ale o osobné stretnutie strán sporu pri preberaní syna, pričom súdu bol poskytnutý prepis z tohto stretnutia v zmysle zadováženého zvukového záznamu, (ii) v máji 2017, teda v čase, kedy žalovaný hanlivo urážal žalobkyňu, bolo Krajským súdom Trenčín nariadené neodkladné opatrenie, ktoré určilo striedavú starostlivosť o maloletého syna na čas do rozvodu, a teda pri tomto stretnutí medzi stranami sporu nešlo o hádku, ktorá bola vyvolaná údajne tým, že by žalovaný nedostal syna, ale o odovzdanie dieťaťa v zmysle neodkladného opatrenia. Práve preto, že súd opomenul takúto dôležitú skutočnosť, súd nesprávne interpretoval slová žalovaného, a predovšetkým ich interpretoval v prospech žalovaného bez racionálneho základu. Tak isto v bode 35. odôvodnenia súd poukazuje na lekársku správu, kde však nie je uvedené, že toto zranenie spôsobil žalovaný. Ďalej súd poukazuje na výklad pojmu brachiálne, pričom súd svojim odôvodnením poukazuje na to, že si žalobkyňa tento pojem účelovo vymyslela a súd porovnáva toto vyjadrenie s vyjadrením žalobkyne, ktoré je zaznamenané v znaleckom posudku č. 12/2017. Opätovne súd hodnotí tieto skutočnosti bez racionálneho základu v prospech žalovaného. Vo vzťahu k bodu 35. žalobkyňa uvádza, že lekárska správa spravidla neuvádza, ktorá osoba a komu spôsobila dané zranenie. Takéto konštatovanie ani nie je účelom lekárskej správy. Preto úvahy súdy poukazovaním na znenie lekárskej správy, v ktorej nie je uvedené kto zranenie spôsobil, je úplne nelogické. Tak isto pojem brachiálne v zmysle slovníka cudzích slov neznamená surovo, ale ublížiť násilím, alebo rukou, čo zodpovedá skutkovému stavu, nakoľko žalovaný spôsobil dňa 20.12.2016 zranenie žalobkyne použitím jeho ruky. V tomto smere žalobkyňa poukázala aj na právoplatné uznesenie Krajského súdu Trenčín 5Co/453/2016 zo dňa 29.12.2016, ktorým bolo potvrdené neodkladné opatrenie o zákaze priblíženia žalovaného a zákaze kontaktovať žalobkyňu a zákaz žalovanému vstupovať do rodinného domu Na C. XXXX/XX,XXX XX T., v ktorom odvolací súd konštatoval, že „Uvedené skutočnosti tak umožňujú prijať záver o osvedčení násilného správania žalovaného voči žalobkyne. Žalovaný v odvolacom konaní ani predloženými listinami neosvedčil, že by sa fyzického násillia dňa 20.12.2016 voči žalobkyne nedopustil, a teda nevyvrátil dôvodné podozrenie z násillia smerujúceho voči žalobkyne, resp. podozrenie z ohrozenia telesnej alebo duševnej integrity žalobkyne. Žalobkyňa naopak predložila dôkazy - lekársku správu, potvrdenie o podaní oznámenia o spáchaní priestupku a potvrdenie o vykázaní zo spoločného obydllia, osvedčujúce dôvodné podozrenie z násillného správania sa žalovaného voči žalobkyne, ktoré žalovaný žiadnym právne relevantným spôsobom nevyvrátil, a preto je tu aj podľa názoru krajského súdu zo strany žalobkyne oprávnená obava už len zo samotného možného kontaktu so žalovaným. I pri uložení povinnosti žalovanému dočasne nevstupovať do rodinného domu, v ktorom žalobkyňa s dieťaťom bývajú, nedá sa vzhľadom na osobné a rodinné pomery žalobkyne a žalovaného vylúčiť čo i len náhodné stretnutie strán. Za primeraný potom krajský súd považoval aj zákaz priblížiť sa k žalobkyne na vzdialenosť menšiu ako 15 m. Potrebe uložiť žalovanému zákaz písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami kontaktovať žalobkyňu napokon nasvedčuje skutočnosť, že podľa záznamu o podaní vysvetlenia zo dňa 23.12.2016, predloženého samotným žalovaným v odvolacom konaní, sa žalovaný nepochybne snaží o denný kontakt so žalobkyňou. Je v záujme žalobkyne i maloletého syna manželov, ktorý žije s matkou v spoločnom dome, aby neboli vystavovaní stresovým situáciám, ku ktorým dochádza pri bezprostrednom kontakte so žalovaným a ktoré môžu negatívne vplývať na ich fyzické či psychické zdravie.“ Z uvedeného je teda zrejmé, že súd prvej inštancie tie isté dôkazy posúdil úplne odlišne ako krajský súd, a to bez akéhokoľvek logického zdôvodnenia. V bodoch odôvodnenia, ktoré sa týkajú hodnotenia vyššie uvedených skutočností, nenachádza žalobkyňa žiadnu zmienku o úvahách a postupoch, ktoré súd prvej inštancie použil pri hodnotení tých istých dôkazoch, nakoľko je zrejmé, že dva súdu tie isté dôkazy vyhodnotili odlišne. Ďalej žalobkyňa poukázala na to, že súd prvej inštancie sa opätovne dopustil nelogických záverov, keď konštatoval, že ak by žalovaný mal úmysel žalobkyne ublížiť, či vytvoriť u nej obavy o zdravie, či život, zasiahnuť do jej telesnej a duševnej integrity, žalovaný by tak urobil, nakoľko podľa názoru súdu žalovaný mal objektívne možnosti takto konať, nakoľko žalovaný nebol obmedzený na osobnej slobode a neodkladné opatrenie podľa názoru súdu objektívne prekážku nepredstavuje. Toto predstavuje jeden z najväčších omylov, ktorých sa súd pri hodnotení dôkazov dopustil. Argumentáciu súdu, že neodkladné opatrenie nariadené súdom nepredstavuje objektívnu prekážku, poukazuje na nízke poznanie trestnoprávných predpisov zo strany súdu /ustanovenia § 348 Trestného zákona o trestnom čine marenie výkonu úradného rozhodnutia/ a takáto argumentácia súdu nemá žiadnu oporu v právnych predpisoch. Všetky závery súdu, ktoré sa zakladajú na tejto argumentácii, sú chybné, nesprávne interpretované a nezodpovedajú ako skutkovému, tak ani právnomu stavu. Za jeden z najzávažnejších nedostatkov v činnosti súdu považuje žalobkyňa práve to, že súd nezohľadnil, že žalobkyňa v čase trvania súdneho konania bola

chránená neodkladným opatrením, ktorého úmyselné porušenie zo strany žalovaného by znamenalo vyodenie trestnoprávnej zodpovednosti. Súd vôbec neposudzoval vplyv neodkladného opatrenia na správanie žalovaného. V bode 37. odôvodnenia súdneho rozhodnutia sa súd opäť dopustil nelogických záverov, keď konštatoval, že ani v rámci obdobia troch dní vykázaní z obydlija, keď sa žalovaný dostal do domu, kde sa žalobkyňa nachádzala, jej nechcel ublížiť, či iným spôsobom zasiahnuť do jej práva na ochranu osobnosti. Pri opisovaní týchto skutočností súd však vôbec nezohľadnil dve rozhodujúce skutočnosti, a to: (i) žalovaný nevstúpil do domu nikdy sám, ale v sprievode polície, ktorá bola prítomná pri rozhovoroch strán sporu, (ii) ak by žalovaný sa dopustil marenia vykázaní zo spoločného obydlija (nakoľko v danom čase už žalovaný bol vykázaný v zmysle zákona o policajnom zbore), žalovaný by sa aj v tomto prípade dopustil trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia v zmysle § 348 ods. 1 písm. h) Trestného zákona. Súd tak isto vôbec nezohľadnil, že žalovaný potom, čo bol vykázaný zo spoločného obydlija podľa zákona o policajnom zbore, sa domáhal vstupu do obydlija minimálne 3krát v priebehu 2 dní, čo je v priamom rozpore s § 27a zákona o policajnom zbore. V odôvodnení súdneho rozhodnutia absolútne chýba aj logické vysvetlenie, ktorú právnu normu a z akých dôvodov ju súd aplikoval a ako ju interpretoval. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd nedal presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Súd neuviedol aké dôkazy vyhodnotil jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, čo vyšlo za konania najavo a ako vec práve posúdil. Vzhľadom na použitú citáciu trestnoprávnych predpisov v odôvodnení napadnutého rozsudku má žalobkyňa za to, že je bezpredmetné poukazovať na trestné konanie, ktoré aktuálne prebieha ako trestné konanie vo veci. Kto trestné konanie vykonáva a ako je trestná vec označená vyplýva zo znaleckého posudku č. 12/2017, ktorý tvorí súčasť súdneho spisu. Súd sa nemôže zbavovať svojej zodpovednosti tým, že poukáže na trestné konanie, v ktorom eventuálne môžu byť uložené určité zákazy a obmedzenia v zmysle ustanovení Trestného zákona. Právo na spravodlivé súdne konanie znamená právo fyzickej alebo právnickej osoby, aby jej vec bola prejednaná na nestrannom súde a aby táto osoba mohla využiť všetky právne prostriedky ochrany, ktoré jej priznáva zákon. Žiadna právna norma nezakazuje, aby osoba v súvislosti s ochranou proti nezákonnému konaniu sa obrátila na civilný súd, a zároveň na orgány činné v trestnom konaní. Súd sa vyslovene zbavil svojej zodpovednosti tým, že uviedol, že ak v trestnom konaní bude žalovaný odsúdený, trestný súd uloží žalovanému obmedzenia. Vzhľadom na uvedené má žalobkyňa za to, že súd aj takýmto konaním porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie a neposkytol jej dostatočnú právnu ochranu. Ďalej žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 09.01.2019 navrhla zmenu petitu, ktorú súd posúdil ako zmenu žaloby, ktorú zamietol. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie jej prednes nesprávne posúdil ako návrh na zmenu žaloby. Žalobkyňa žiadala na pojednávaní iba to, aby bol žalovanému uložený zákaz vstupovať do bytu, v ktorom momentálne býva, z čoho vyplýva, že táto zmena petitu bola oznámená súdu v súvislosti so skutočnosťami, ktoré nastali po podaní žaloby. Uvedené nepredstavuje ani rozšírenie uplatneného práva, ani iného práva a ani podstatnú zmenu alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností. Aj pokiaľ ide o navrhovanú zmenu petitu, aby žalovaný mohol kontaktovať žalobkyňu v súvislosti so zmenou termínu alebo miesta preberania maloletého, bola táto potreba zmeny petitu odôvodnená tým, že obidve strany sporu sa starajú o svoje maloleté dieťa s čím sú spojené aj občasné zmeny termínu alebo miesta preberania maloletého. Aj v tejto časti zmena petitu nepredstavuje ani rozšírenie uplatneného práva, ani iného práva a ani podstatnú zmenu alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností. Súd prvej inštancie preto nesprávne postupoval, keď zamietol zmenu petitu, nakoľko v danom prípade nešlo o zmenu žalobného návrhu tak ako to predpokladá ustanovenie § 140 ods. 2 CSP a súd preto takto označenú zmenu žalobného návrhu mal hodnotiť len ako úpravu žalobného návrhu. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie sa v odôvodnení súdneho rozhodnutia nevysporiadal s veľmi podstatnou okolnosťou, a to, že v čase trvania súdneho konania žalobkyňa bola a naďalej je chránená neodkladným opatrením a teda sa nezaoberala otázkou, či žalovaný nekontaktoval žalobkyňu preto lebo nechcel, alebo preto, lebo mu to zakazovalo a naďalej zakazuje vydané neodkladné opatrenie. Súd sa vôbec nevysporiadal s tou otázkou ako vydané neodkladné opatrenie má vplyv na správanie a konanie žalovaného. Závery súdu prezentované v odôvodnení súdneho rozhodnutia vedú k nelogickým záverom v tom zmysle, že ak sa fyzická osoba chce úspešne domáhať ochrany osobnosti, nemôže súčasne sa domáhať ochrany prostredníctvom neodkladného opatrenia, nakoľko za tohto stavu nebude môcť preukázať, že v čase vyhlásenia rozsudku protiprávny stav trvá, čo vedie k ďalšiemu záveru, že uplatnením procesných možností sa žalobkyňa v súdnom konaní dostane do dôkaznej núdze. Súd v tomto konaní mal k dispozícii znalecký posudok, ktorý bol vyhotovený v trestnej veci (posudok č. 12/2017), v ktorom je jednoznačne konštatované, že správanie žalovaného žalobkyňa vnímala ako ťažké príkorie. Na súdnom pojednávaní dňa 09.01.2019 súd mal pripojený súdny spis 34P/243/2016, v ktorom je zaznamenané akú odbornú pomoc žalobkyňa vyhládala v súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného. Je teda

zrejme, že konanie žalovaného voči žalobkyni bolo opakované a trvalo dlhodobo. Žalobkyňa výlučne v dôsledku správania žalovaného musela vyhľadať odbornú pomoc, ktorej priaznivejšie výsledky na psychickom zdraví žalobkyne sa začali objavovať postupne a po určitej dobe. Je dostatočne potvrdené a preukázané, že práve tým, že žalobkyni bola poskytnutá ochrana vo forme neodkladného opatrenia, v dôsledku čoho správanie žalovaného utíchlo, žalobkyňa dostala šancu vyhľadať odbornú pomoc a prinavrátiť stratenú sebadôveru a sebaúctu. Každé opätovné stretnutie žalobkyne so žalobcom však objektívne pre žalobkyňu predstavuje bolestivé prežívanie predchádzajúcich veľmi negatívnych skúseností. V tomto smere žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že sa nezúčastnila pojednávania dňa 09.01.2019, nakoľko už len vedomosť, že sa stretne so žalovaným v jednej pojednávacej miestnosti, spôsobilo žalobkyni neúmerný stres, čo následne potvrdil aj jej ošetrojúci lekár, ktorý jej neodporučil účasť na súdnom pojednávaní, čo bolo súdu riadne oznámené a zdokumentované. Žalobkyňa sa snažila vykresliť skutočnú povahu žalovaného aj pomocou predloženia zápisnice z trestného konania, v ktorom vypovedala bývalá priateľka žalovaného - W. C., ktorá tak isto poukazovala na to, že bola žalovaným opakovane sledovaná, v dôsledku čoho sa p. C. odsťahovala so synom do Bratislavy. Súd tento dôkaz vyhodnotil tak, že išlo iba o jeden skutok starý 20 rokov a ktorý nemá priamy súvis so žalobkyňou. S týmto záverom žalobkyňa nesúhlasí, nakoľko ak mal súd za to, že mohol vyhovieť žalobe len v tom prípade, ak by žalobkyňa preukázala, že jej hrozí nebezpečenstvo z opakovaného protiprávneho konania žalovaného, mal potom skúmať, či žalobkyni takéto nebezpečenstvo nehrozí. Žalobkyňa má za to, že ak protiprávne konanie žalovaného potvrdila aj predchádzajúca partnerka, a zároveň žalobkyňa, u ktorej bolo znalecky potvrdené, že neklame, existujú dostatočné indicie k tomu, že žalovaný bude vo svojom konaní voči žalobkyni pokračovať, nakoľko minimálne dvakrát vo vzťahu k svojim partnerkám, a to aj s odstupom času, sa žalovaný protiprávneho konania dopustil. Ťažké príkorie diagnostikované u žalobkyne potvrdzuje, že rozsah, spôsob a intenzita zásadu do osobnostných práv žalobkyne zo strany žalovaného boli veľmi vysoké, nakoľko ťažké príkorie je spravidla aj merítkom pre príslušné orgány pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti. V trestnej veci, v ktorej žalovaný vystupuje ako podozrivý a ktorá sa týka trestnej veci zločinu Týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, vedenej OR PZ Trenčín, odbor kriminálnej polície, pod ČVS:ORP-373/1-VYS-TN-2017 bol vyhotovený znalecký posudok, ku ktorému sa žalobkyňa dostala nahliadnutím do trestného spisu dňa 07.02.2019, kedy jej bol prvýkrát sprístupnený, a preto nebolo možné tento znalecký posudok predložiť súdu do vyhlásenia uznesenia, ktorým súd vyhlásil dokazovanie za skončené. Zo znaleckého posudku vyplývajú veľmi dôležité závery, a to že žalovaný ma sklony ku konfabuláciám (bolo diagnostikované zvýšené lži skóre). Znalecký posudok tak isto sa venoval agresívnym črtám osobnosti žalovaného a tak isto v zmysle výsledkov znaleckého posudku žalovaný nepociťuje žiadnu sebareflexiu, neviní seba zo zlého správania voči žalobkyni, snaží sa vždy seba vykresliť v tom najlepšom svetle, pričom zodpovednosť za svoje konanie prenáša na iných. Aj tieto skutočnosti sú pre toto súdne konanie veľmi dôležité, nakoľko ak žalovaný nevníma protiprávnosť, svojho konania voči žalobkyni, žalovanému nebude nič brániť v pokračovaní jeho predchádzajúceho konania voči žalobkyni. Zo znaleckého posudku ďalej vyplýva, že žalovaný je prevažne introvertne orientovaný, usilujúci sa však pôsobiť sociabilne a prístupne voči interpersonálnym kontaktom. Nepodlieha zvýšenej úzkosti či emočným rozladom, len zriedka stráca pocit psychickej stability (aj po silnom emočnom zážitku sa rýchlo dostáva do rovnováhy, vie sa ovládať - najmä ak má motiváciu, že chce tak navonok pôsobiť; zvyčajne si nerobí zbytočné starosti). Postupuje prevažne racionálne, premyslene, flexibilne. Nevykazuje zvýšenú mieru pohotovosti k realizácii k návykovému, škodlivému správaniu. Rovnako sa nepreukázali hypertrofované (zosilnené) sklony k poruchovému správaniu. U žalobcu sú prítomné zosilnené tendencie k poskytovaniu sociálne žiadúcich odpovedí (zvýšené lži skóre) v snahe prezentovať sa v čo najpriaznivejšom svetle. Miera introspekcie (schopnosť, adekvátneho sebaopozorovania a hodnotenia seba) sa javí ako znížená. Objavujú sa sklony k zakrývaniu svojich nedostatkov či chýb, tendencie nekriticky hodnotiť seba samého. Klinické škály naznačujú nezrelosť, výraznejšie zameranie na seba, zvýšenú potrebu akceptácie vlastnej hodnoty osobnosti, ako aj hľadanie uznania a ocenenia svojich snáh. Usiluje sa javiť ako jedinec dobre prispôsobený a spoločenský. Zdvih v profile „Hy-Pa “ naznačuje zvýšený egocentrizmus, ako aj pohotovosť k nepriateľstvu (hostilita) a k maladaptívnejším formám reagovania. Agresivita: „Dotazník je zameraný na agresivitu ako komplexný fenomén, ktorý je obsiahnutý vo viacerých podtriedach agresívneho správania. Zahŕňa dva druhy hostility (resentiment a podozrievavosť) a päť druhov agresivity (priamu, nepriamu, verbálnu, iritabilitu a negativizmus), ako aj škálu mapujúcu pocit viny. Žalobca v dotazníku hodnotí vlastnú agresivitu.

Znížené hodnoty oproti stanovenému pásmu normy +/-1 sigma vyšetovaný dosahuje v škálach fyzická (používanie fyzického násilia voči osobám) agresia, negativizmus (opozičné správanie, aktívne či pasívne odmietanie spolupráce) a verbálna agresia (negatívny afekt obsiahnutý v štýle a obsahu reči, vyhrážanie, nadmerné kritizovanie). Zároveň zvýšené skóre dosahuje v škále F, čo naznačuje tendencie lepšie pôsobiť, prezentovať sa navonok priaznivo, respektíve maskovať skutočné tendencie resp. zníženú ochotu vypovedať osebe. U žalobcu je prítomná nízka schopnosť pripustiť osobné slabosti, nezvládnuté afekty aj tendencie k impulzivite, prítomné sú znaky potlačovanej agresivity. „Emotivita (dlhodobá emočná vyladenosť, charakteristika) je plochšie vrstvená, prítomné sú známky nižšej emočnej rezonancie, zníženej emočnej citlivosti (nerozumie, prečo sa manželka nezúčastňuje synových tréningov; nevie si vysvetliť jej emočné rozpoloženie ani návštevu psychiatra, psychológa, pripisuje to vplyvu jej právničky, nevníma, že by ju svojim konaním mohol akokoľvek negatívne zasahovať). Pri prolongovanej záťaži má potenciál k impulzívnym reakciám. V stave chronického preťaženia sa zvýrazňuje afektívna dráždivosť aj labilita (najmä v situáciách, kde zažíva neúspech, kritiku, vyvíjajúci tlak na vlastnú osobu, prolongovanú záťaž). Je pohotový k prejavom popudlivosti, hostility a vzťahovačnosti. Agresivita - pri strete s výrazne iritujúcim podnetom v situácii, v ktorej zažil neúspech, alebo je dlhodobo frustrovaný, však vie zareagovať prchko, dráždivejšie, agresívne, čo je skôr reakcia na iritujúci podnet. Môžu sa u neho objavovať impulzívnejšie reakcie pretavené do konania poznačeného vznetlivosťou, popudlivosťou a prchkosťou, a to predovšetkým v situáciách záťaže, kedy je zaplavený aktuálnym afektom. Sebakritické reflektovanie vlastných reakcií (aj ex post) minimálne. Prítomné sú znaky potlačovanej agresivity. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žiada žalobkyňa súd, aby posúdil vierohodnosť tvrdení žalovaného aj s ohľadom na znalecky diagnostikované a potvrdené zvýšené lži skóre. Nakoniec žalobkyňa namieta, že súd prvej inštancie vo výroku II. svojho rozsudku zrušil neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 19C/107/2016 zo dňa 23.12.2016.. Podľa nej súd nebol oprávnený zrušiť toto neodkladné opatrenie. V uznesení o nariadení neodkladného opatrenia súd neuložil povinnosť žalobkyni podať žalobu vo veci samej. Uznesenie Okresného súdu Trenčín zo dňa 23.12.2016 bolo potvrdené Krajským súdom v Trenčíne sp. zn. 5Co/453/2016 dňa 29.12.2016. Toto uznesenie odvolacieho súdu uložilo žalobkyni povinnosť podať žalobu vo veci samej, avšak odvolací súd neuviedol ani akú žalobu a voči ktorým osobám, tak ako to vyžaduje § 336 ods. 2 CSP. Súd napriek tomuto pochybeniu vo výrokovej časti uznesenia, odpoveď akú žalobu vo veci samej je žalobkyňa povinná podať, uvádza v bode 22. odôvodnenia tohto uznesenia, z ktorého vyplýva, že povinnosť podať žalobu vo veci samej sa týka iba zákazu žalovaného vstupovať do rodinného domu, avšak nie zákazu žalovaného kontaktovať žalobkyňu a priblížiť sa k žalobkyni na súdom určenú vzdialenosť. Vzhľadom na to, že v čase konania súdneho pojednávania, teda dňa 09.01.2019, bolo neodkladné opatrenie v časti zákazu vstupu žalovaného do domu situovaného na adrese: Na C. X XXX/XX, XXX XX T., už predtým právoplatne zrušené, súd prvej inštancie nebol oprávnený rozhodnúť o zrušení zvyšnej časti neodkladného opatrenia, ktoré bolo nariadené Okresným súdom Trenčín sp. zn. 19C/107/2016 dňa 23.12.2016. Súd môže zrušiť neodkladné opatrenie, ktoré bolo nariadené pred začatím konania, len v tom prípade, ak žaloba vo veci samej bola podaná na základe povinnosti, ktorú uložil súd v uznesení, ktorým nariadil neodkladné opatrenie alebo potvrdil neodkladné opatrenie. Vzhľadom na to, že žiadny súd neuložil žalobkyni povinnosť podať žalobu vo vzťahu k zákazu žalovaného sa približovať k žalobkyni a kontaktovať ju, súd nemal oprávnenie neodkladné opatrenie zrušiť. Takéto neodkladné opatrenie je možné zrušiť, avšak iným spôsobom, a to jedine za predpokladu splnenia zákonných podmienok uvedených v CSP. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, alebo aby ho zmenil tak, že žalobe vyhovie.

7. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Podľa neho sa vyjadrenie navrhovateľky v jej odvolaní nezakladajú na pravde a pokračuje v klamaní pred súdom, v banke, na polícii, poškodzovaní jeho dobrého mena a firiem. Žalobkyňa je neustále manipulovaná pokútnickými konaniami pani Poláčkovej a jej ďalších spolupracovníkov, prítvrdzuje svoju rétoriku, provokácie a ďalšie konanie, keďže sľuby ktoré jej dala pani N. odzrkadľujúce sa v prvom návrhu, že všetko bude jej - dom, firmy, 1000 eurové výživné a ja že sa budem so synom stretať na pár hodín raz za dva týždne sú absolútne scestné a nereálne. Voči jeho osobe nebolo vznesené žiadne obvinenie a súd si môže vyžiadať všetky podklady v tejto veci. Polícia i súdy sa veľmi rýchlo zorientovali v spleti krivých obvinení a udaní žalobkyne. Do dnešného dňa žalovaný nebol obvinený zo žiadneho priestupku, či iného porušenia zákonov. Na vykonštruované obvinenia reaguje zákonnými prostriedkami. Zdôraznil, že svedkom vykonštruovaných obvinení a klamstiev bol jeho syn bol a sám volal na mamu, že prečo voláš na tatinka políciu, keď ti nič nespravil. Za prvoradé považuje žalovaný komunikovať a zabezpečiť čo najlepšiu starostlivosť a

prostredie na výchovu maloletého syna a aj preto považuje zrušenie neodkladného opatrenia za dôležitú časť v tomto procese. Navyiac žalobkyňa sa neustále snaží svojimi provokáciami zneužívať vydané neodkladné opatrenie. Snaží sa žalovaného kontaktovať emailom, telefonicky, aby ho vyprovokovala porušiť neodkladné opatrenie a dostala ho tak do väzenia! Žalovaný predložil polícii ďalšie dôkazy, že v deň incidentu v decembri 2016 trávila žalobkyňa hodiny prípravou na celú vykonštruovanú udalosť v spoločnosti jej údajného právneho zástupcu počas jej riadnej pracovnej doby, nezdvíhala telefóny a po príchode domov sa iba vyhrážala a provokovala v čom pokračuje doteraz! Nariadenie neodkladného opatrenia iniciovala žalobkyňa pri vymyslenom incidente avšak s dlhodobým cieľom použiť ho proti žalovanému a znemožniť mu ako otcovi možnú striedavú starostlivosť o maloletého syna. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a odvolanie žalobkyne zamietol.

8. K vyjadreniu žalovaného na svoje odvolanie žalobkyňa uviedla, že žalovaný nijako nereagoval na skutočnosti ňou uvádzané v odvolaní, len opakovane na ňu útočí, klame a zavádza, čo potvrdzuje dôvodnosť jej žaloby, odvolania i vydaného neodkladného opatrenia.

9. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 370 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobkyne, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

10. Preskúmaním veci samej z dôvodov uvádzaných v odvolaní žalobcu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je jasné, výstižné a presvedčivé, a zodpovedá kritériám stanoveným v § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie, z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

11. K odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd po preskúmaní veci uvádza, že skutkový stav tak ako ho podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku zistil súd prvej inštancie má oporu vo vykonanom dokazovaní, bol zistený správne a bol dostatočným podkladom pre posúdenie dôvodnosti žaloby žalobkyne. Neobstojí námietka žalobkyne, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je chaotické, pretože dôvod zamietnutia žaloby sa nachádza vo viacerých bodoch odôvodnenia, ktoré na seba nenadväzujú. V bodoch 36. a 38. Odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie len uvádza, že skutočnosti fyzického násillia, psychického násillia alebo obťažovania, ktorého by sa mal žalovaný dopúšťať na žalovanej dokazovaním preukázané neboli. Tieto body odôvodnenia sú súčasťou tej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorá pojednáva o skutkových zisteniach a „nezisteniach“ súdu na základe vykonaného dokazovania, čo plne zodpovedá dikcii ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd okrem iného uvedie, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil. Uvedené skutkové závery sa potom po príslušnom právnom posúdení prejavili v právnych záveroch súdu prvej inštancie o dôvodnosti žaloby žalobkyne v bodoch 52. a 58. odôvodnenia, ktoré na seba vecne logicky nadväzujú spolu s ostatnými časťami odôvodnenia o právnom posúdení veci.

12. Odvolací súd nemôže priznať relevanciu ani námietke žalobkyne, že nahrávka komunikácie strán sporu zo dňa 09.05.2017 nebola komunikáciou cez telefón ale priamou komunikáciou medzi stranami pri ich osobnom stretnutí. Uvedené je celkom irelevantné. Súd prvej inštancie napokon správne posúdil obsah tejto komunikácie tak, že sa týkala maloletého syna strán a starostlivosti oň, a to bez ohľadu na skutočnosť, že v tom čase už bolo rozhodnuté o striedavej starostlivosti oboch rodičov o maloletého syna neodkladným opatrením. Súd prvej inštancie slovné vyjadrenia žalovaného pri tejto komunikácii správne zasadil do rámca predmetu komunikácie medzi stranami a posúdil ho v celej súvislosti tohto stretnutia strán a odvolací súd nevidí v postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení uvedeného dôkazu žiadnu nelogickosť, iracionálnosť, či svojvôľu.

13. Rovnako ďalšie odvolacie námietky žalobkyne, ktoré sa týkajú hodnotenia vykonaného dokazovania zo strany súdu prvej inštancie musí odvolací súd po preskúmaní veci vyhodnotiť ako nedôvodné. Skutkové závery súdu, ktoré tento učinil z jednotlivých vykonaných dôkazov týmto dôkazom zodpovedajú

a ustálenie skutkového stavu súdom prvej inštancie zodpovedá racionálnej a logickej úvahe, pri ktorej boli dôkazy hodnotené každý jednotlivo i všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

14. Žiadny z dôkazov vykonaných v spore nesvedčí tvrdeniam žalobkyne o fyzickom, či psychickom násilí žalovaného voči nej. Takýmto dôkazom nie je ani lekárska správa zo dňa 20.12.2016, ktorú žalobkyňa doložila k svojmu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v konaní súdu prvej inštancie vedenom pod sp. zn. 19C/107/2016. Súd prvej inštancie správne konštatuje, že z tejto lekárskej správy nijako nevyplýva, že žalovaný žalobkyni fyzicky ublížil a rovnako správne hodnotí objektívne zistený rozsah poranenia žalobkyni /hematón na ľavom predlaktí s citlivosťou na ohmatanie, bez presvedčivých úrazových zmien na skelete, s hybnosťou v predlaktí voľnou so záverom pomliaždenie na predlaktí/. Ak súd prvej inštancie uvádza, že žalobkyňa lekárom podľa tejto správny oznámila, že žalovaný jej mal brachiálne, t.j. surovo ublížiť, tak význam cudzieho slova brachiálne - surovo, ktorý súd prvej inštancie použil plne zodpovedá významu tohto cudzieho slova, rovnako ako aj význam, na ktorý poukazuje žalobkyňa v odvolaní „násilím“ alebo „rukou“.

15. Súd prvej inštancie potom správne skutočnosti zistené z tohto lekárskeho záznamu dal do súvislosti s inými skutočnosťami, ktoré boli vykonaným dokazovaním zistené, konkrétne, že žalobkyňa pri znaleckom dokazovaní /znalecký posudok č. 12/2017 / uviedla, že žalovaný jej mal dávať pohľavy, facky, skopávať ju z postele, vynucovať si pohlavný styk ale na druhej strane vo svojej žalobe uviedla, že žalovaný sa neobáva použiť psychické násilie ani hrozbu násilia pričom až do 20.12.2016 /kedy jej mal žalovaný podľa lekárskeho záznamu brachiálne ublížiť na ľavom predlaktí-poznámka odvolacieho súdu/ si myslela, že sú to len hrozby. Uvedené tvrdenia žalobkyne sú tak v príkrom vzájomnom rozpore a v kontexte s ostatným vykonaným dokazovaním /teda aj s lekárskeým záznamom zo dňa 20.12.2016/ dôvodne viedli súd prvej inštancie k záveru, že v spore nebolo preukázané, že by sa žalovaný na žalobkyni dopustil fyzického násilia.

16. Uvedenému záveru súdu prvej inštancie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje, nebráni ani skutočnosť, že na podklade lekárskeho záznamu zo dňa 20.12.2016 bolo súdom prvej inštancie nariadené pod sp.zn. 19C/107/2016 neodkladné opatrenie, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť nevstupovať do domu nachádzajúceho sa v T. na ulici Na C., súpisného čísla XXXX, orientačného čísla XX, postaveného na parc. č. XXXX/XX, k. ú. U. zapísaného na LV č. XXXX a do spoločných priestorov rodinného domu, nepribližovať sa k žalobkyni na vzdialenosť menšiu ako 15 metrov a zákaz písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami úplne kontaktovať žalobkyňu. Toto rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo potvrdené odvolacím súdom, ktorý konštatoval, že „Uvedené skutočnosti tak umožňujú prijať záver o osvedčení násilného správania žalovaného voči žalobkyni. Žalovaný v odvolacom konaní ani predloženými listinami neosvedčil, že by sa fyzického násilia dňa 20.12.2016 voči žalobkyni nedopustil, a teda nevyvrátil dôvodné podozrenie z násilia smerujúceho voči žalobkyni, resp. podozrenie z ohrozenia telesnej alebo duševnej integrity žalobkyne. Žalobkyňa naopak predložila dôkazy - lekársku správu, potvrdenie o podaní oznámenia o spáchaní priestupku a potvrdenie o vykázaní zo spoločného obydlija, osvedčujúce dôvodné podozrenie z násilného správania sa žalovaného voči žalobkyni, ktoré žalovaný žiadnym právne relevantným spôsobom nevyvrátil, a preto je tu aj podľa názoru krajského súdu zo strany žalobkyne oprávnená obava už len zo samotného možného kontaktu so žalovaným.“.

17. Tu musí odvolací súd zdôrazniť, že neodkladné opatrenia, tak ako to bolo aj v tomto prípade, sú vydávané na základe osvedčenia rozhodujúcich skutočností, teda bez riadne vykonaného dokazovania, kedy postačuje že rozhodujúce skutočnosti sa javia konajúcemu súdu ako pravdepodobné. To však neznamená, že skutkový stav, ktorý mal za osvedčený súd konajúci o neodkladnom opatrení je pre súd konajúci vo veci samej záväzný, že z neho musí súd konajúci vo veci samej vychádzať. V konaní vo veci samej sa vykonáva riadne dokazovanie a toto sa náležite posudzuje, a skutočnosť v konaní o neodkladnom opatrení považovaná za pravdepodobnú, môže byť po vykonaní dokazovaním považovaná za nepreukázanú, resp. sa môže zistiť jej opak. Môže sa preto stať, že ak sa v konaní vo veci samej vykonal rovnaký dôkaz, ktorý v konaní o neodkladnom opatrení postačoval na osvedčenie určitej skutočnosti, tak v konaní vo veci samej je tento po vykonaní riadneho dokazovania a jeho posúdení /samostatne i vo vzájomnej súvislosti s inými dôkazmi/ vyhodnotený ako nepreukazujúci rovnakú skutočnosť. Toto ale nepredstavuje porušenie právnej istoty strany sporu alebo zásah do jej práva na spravodlivý súdny proces, je to len výrazom rozdielneho prístupu k zisťovaniu a posudzovaniu rozhodujúcich skutočností v konaní o neodkladnom opatrení, kedy by sa mala oprávnenej osobe poskytnúť urýchlene súdny ochrana a v konaní vo veci samej. V tomto konkrétnom prípade platí aj to, že ak sa odvolací súd konajúci vo veci neodkladného opatrenie mohol odvolať na skutočnosť osvedčenú listinami predloženými žalobkyňou s tým, že žalovaný nepreukázal dôvodné podozrenie z násilného správania voči žalobkyni, tak v tomto konaní vo veci samej, kedy sa žalobkyňa domáha ochrany svojej

osobnosti v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka je nevyhnutné trvať na to, že je to ona, ktorá musí preukázať protiprávny zásah žalovaného do práva na ochranu osobnosti, teda násilné správanie žalovaného voči jej osobe. Tu nemožno dôkazné bremeno prenášať na žalovaného.

18. Tak ako fyzické násilie na žalobkyni zo strany žalovaného, nebolo v spore preukázané ani násilie psychické. Súd prvej inštancie preto v súlade so závermi vykonaného dokazovania správne konštatoval, že v spore nebolo preukázané, že by sa po tom, čo prestali žalobkyňa a žalovaný spolu žiť, resp. po máji 2017 dochádzalo k nejakým neoprávneným zásahom žalovaného do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, jej súkromia, zdravia, integrity.

19. Odvolací súd nemôže súhlasiť s námietkou žalobkyne, že žalovanému v takomto konaní bránilo nariadené neodkladné opatrenie, ktoré mu zakazovalo vstupovať do domu nachádzajúceho sa v T. na ulici Na C., súpisného čísla XXXX, orientačného čísla XX a do spoločných priestorov rodinného domu, a nepribližovať sa k žalobkyni na vzdialenosť menšiu ako 15 metrov a zákaz písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami úplne kontaktovať žalobkyňu. Ako už uviedol súd prvej inštancie, ak by žalovaný mal v úmysle neoprávnenne zasiahnuť do práva žalobkyne na ochranu jej osobnosti, nariadené neodkladné opatrenie ani vedomosť o možných trestnoprávných následkoch v prípade jeho porušenia, by ho v takomto konaní nezastavili. Žalovaný sa mohol snažiť nadviazať zakázanú komunikáciu so žalobkyňou napríklad aj spôsobom, kedy by bolo len veľmi ťažké stotožniť ho ako pôvodcu komunikácie /napríklad volanie z cudzích, neregistrovaných telefónnych čísiel/, prípadne sa približovať k žalobkyni na dovolenú vzdialenosť, sledovať ju, ale žiadne takéto konanie žalovaného nebolo v spore zo strany žalobkyne tvrdené ani preukázané.

20. Okrem toho nemožno prijať záver žalobkyne o tom, že žalovanému v opakovaní jeho neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti bránilo nariadené neodkladné opatrenie a vedomie o trestnoprávných následkoch jeho porušenia, keď nebol v spore vôbec preukázaný protiprávny zásah žalovaného do práva žalobkyne na ochranu osobnosti. Súd logicky nemal prečo usudzovať na opakovanie neoprávneného zásahu, keď minulý neoprávnený zásah preukázaný nebol. Tento záver platí aj v kontexte toho, že svedkyňa - bývalá partnerka žalovaného uviedla, že jej obmedzoval žalovaný osobnú slobodu, že mal násilnicke sklony v tom, že ju nechal po lyžovačke na námestí bez peňazí, a že ju v noci a cez deň sledoval. Ako už uviedol súd prvej inštancie, toto konanie žalovaného nastalo pred viac ako dvadsiatimi rokmi, a už len z tohto dôvodu nemožno len na jeho základe vyvodiť, že hrozí opakovanie takéhoto konania žalovaného, teraz voči žalobkyni.

21. Odvolací súd po preskúmaní veci nemohol súhlasiť ani s názorom žalobkyne, že súd prvej inštancie sa snažil zbaviť svojej zodpovednosti za súdnu ochranu žalobkyne poukazom na možnosti obmedzení, ktoré by mohli byť žalovanému prípadne uložené v trestnom konaní. Naopak, v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie jasne uviedol, že ustanovenia Trestného zákona nepredstavujú jediné zákonné ustanovenia, na základe ktorých možno uložiť inej osobe obmedzenia či povinnosti, ktorých sa domáhala žalobkyňa v tejto veci. Preto aj posudzoval žalobu žalobkyne podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o práve na ochranu osobnosti. Jeho rozhodnutie o žalobe žalobkyne potom nebolo nijakým prejavom svojvôle, či alibizmu, ale výsledkom správneho právneho posúdenia riadne zisteného skutkového stavu.

22. Pokiaľ ide o znalecký posudok č. EDZ 11/2018 znalkyne Mgr. Lucie Svobodovej Bošiakovej, PhD. podaný v trestnej veci, v ktorej žalovaný vystupuje ako podozrivý a ktorá sa týka trestnej veci zločinu Týrania blízkej a zverenej osoby, zločinu sexuálneho násillia a zločinu znásillnenia, vedenej OR PZ Trenčín, odbor kriminálnej polície, pod ČVS:ORP-373/1-VYS-TN-2017 a ktorý znalecký posudok, resp. jeho časť žalobkyňa predložila až spolu so svojím odvolaním, tu odvolací súd nezistil žiadny relevantný dôvod na vykonanie takéhoto dôkazu. Je pravdou, že takýto dôkaz predložený až po okamihu zákonnej koncentracii konania /vyhlásenie uznesenia súdu prvej inštancie o skončení dokazovania/ možno uplatniť za splnenia určitých zákonných podmienok ako novotu v odvolacom konaní /§ 366 CSP/, napríklad ak ju odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie /čo tu žalobkyňa aj tvrdí/. Aj v takomto prípade, však vykonanie navrhovaného dôkazu závisí od uváženia konajúceho súdu /tu odvolacieho/. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.

23. V tomto zmysle odvolací súd hodnotí návrh žalobkyne na vykonanie dôkazu znaleckým posudkom č. EDZ 11/2018 znalkyne Mgr. Lucie Svobodovej Bošiakovej, PhD., ktorého časť žalobkyňa doložila k odvolaniu, ako nedôvodný. Uvedený znalecký posudok má preukazovať štruktúru osobnosti žalovaného,

jeho sklony správania, povahové vlastnosti a podobne. Ohľadne týchto skutočností už bol v spore vykonaný dôkaz oboznámením znaleckého posudku č. 35/2018 podaného v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 31P/234/2016. Ďalší dôkaz, ktorý má svedčiť o osobnosti žalovaného je preto nadbytočný a to aj s ohľadom na skutočnosť, že v spore nebolo preukázané, že by sa žalovaný dopustil akéhokoľvek protiprávneho zásahu do práva žalobkyne na ochranu osobnosti. Preto takýto dôkaz, ktorým sa žalobkyňa snaží podporiť svoje tvrdenie o hrozbe opakovania protiprávneho konania žalovaného, zostáva v rovine skúmania osobnosti, povahových vlastností a možného konania žalovaného, ktoré sa však v skutočnom živote preukázane neprejavili.

24. Čo sa týka zamietnutia návrhu žalobkyne na pripustenie zmeny žaloby súdom prvej inštancie, proti takémuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie prípustné nie je a odvolaciemu súdu neprináleží preto hodnotiť správnosť tohto rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd len konštatuje, že bez ohľadu na to, či sa jednalo o zmenu žaloby alebo len o úpravu žalobného petitu v súvislosti so zmenami skutočností, ktoré nastali po podaní žaloby, toto výsledok sporu nijako neovplyvňuje. Zamietnutie žaloby žalobkyne bolo dôsledkom nepreukázania existencie protiprávneho zásahu žalovaného do osobnostných práv žalobkyne, resp. hrozby jeho opakovania a preto nie je rozhodujúce, do akého obydľia žiadala žalobkyňa pre žalovaného zákaz vstupu alebo či požadovala úplný zákaz komunikácie alebo len čiastočný.

25. Nakoniec, čo sa týka zrušenie neodkladného opatrenia nariadeného uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 19C/107/2016-18 zo dňa 23.12.2016 /výrok II. napadnutého rozsudku/, ani tu odvolací súd nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadnu nesprávnosť. Uvedeným uznesením bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bolo žalovanému zakázané vstupovať do domu nachádzajúceho sa v T. na ulici Na C., súpisného čísla XXXX, orientačného čísla XX a do spoločných priestorov rodinného domu, a nepribližovať sa k žalobkyňi na vzdialenosť menšiu ako 15 metrov a zákaz písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami úplne kontaktovať žalobkyňu. Rozhodnutie o nariadení neodkladného opatrenia bolo na odvolanie žalovaného potvrdené uznesením tunajšieho odvolacieho súdu č.k. 5Co/453/2016-43 zo dňa 29. decembra 2016, ktorým bola aj žalobkyňi uložená povinnosť podať proti žalovanému do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia návrh na začatie konania vo veci samej /výrok II./. Predmet návrhu na začatie konania vo veci samej odvolací súd vymedzil v odôvodnení svojho rozhodnutia tak, že návrh má byť podaný vo vzťahu k uloženej povinnosti žalovaného dočasne nevstupovať do bytu. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo žalobkyňi doručené dňa 09.01.2017 a dňa 23.01.2017 podala žalobkyňa žalobu proti žalovanému v tejto právnej veci, v ktorej sa domáha zakázať žalovanému vstup do rodinného domu so súpisným číslom XXXX a do spoločných priestorov tohto rodinného domu, ktorý sa nachádza na adrese T., Na C. XXXX/XX, a tiež uloženia povinnosti žalovanému nepribližovať sa k žalobkyňi na vzdialenosť menšiu ako 15 metrov a zákazu úplne kontaktovať žalobkyňu písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami. V časti uloženého zákazu žalovanému vstupovať do domu nachádzajúceho sa v T. na ulici Na C., súpisného čísla XXXX, orientačného čísla XX bolo neodkladné opatrenie zrušené uznesením súdu prvej inštancie č.k. 23C/3/2017-144 zo dňa 13. decembra 2017, ktoré bolo potvrdené uznesením tunajšieho odvolacieho súdu č.k. 4Co/136/2018-244 zo dňa 27. júna 2018.

26. Odvolací súd sa na rozdiel od žalobkyne domnieva, že súd prvej inštancie bol oprávnený v napadnutom rozsudku, ktorým zamietol jej žalobu vo veci samej, zrušiť neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 19C/107/2016-18 zo dňa 23.12.2016 v spojení s uznesením tunajšieho odvolacieho súdu č.k. 5Co/453/2016-43 zo dňa 29. decembra 2016. Je nepochybné, že toto neodkladné opatrenie bolo nariadené pred začatím konania vo veci samej a žalobkyňi bolo uložené podať v určenej lehote žalobu vo veci samej. Tunajší odvolací súd, nepochybne nesprávne, vo výroku svojho uznesenia č.k. 5Co/453/2016-43 zo dňa 29. decembra 2016 žalobu vo veci samej, ktorú uložil žalobkyňi podať, nešpecifikoval čo do predmetu konania. Žalobkyňa ako strana sporu, pre ktorú je záväzný len výrok súdneho rozhodnutia, podala v určenej lehote žalobu, ktorou sa voči žalovanému domáha zákazu vstupu do rodinného domu so súpisným číslom XXXX a do spoločných priestorov tohto rodinného domu, ktorý sa nachádza na adrese T., Na C. 1920/14, a tiež uloženia povinnosti žalovanému nepribližovať sa k žalobkyňi na vzdialenosť menšiu ako 15 metrov a zákazu úplne kontaktovať žalobkyňu písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami, teda žalobkyňa podala žalobu v podstate s totožným žalobným petitom ako bolo nariadené neodkladné opatrenie. Žalobkyňa teda sama nariadené neodkladné opatrenie, a to ani v časti o zákaze žalovanému približovať sa k žalobkyňi a kontaktovať ju, nepovažovala za neodkladné opatrenie, ktorým možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami a nemusí byť nasledované žalobou vo veci samej /§ 336 ods. 1 CSP/. Je nepochybné, že žaloba žalobkyne vecne /predmetom konania/ i časovo /podanie v lehote určenej súdom pri nariadení neodkladného opatrenia/ nadväzuje na nariadené neodkladné

opatrenie a preto je možné na toto aplikovať ustanovenia § 336 ods. 4 v spojení s § 335 CSP o zrušení neodkladného opatrenia, ak bola žaloba vo veci samej zamietnutá. Súd prvej inštancie preto správne, s ohľadom na zamietnutie žaloby žalobkyne, rozhodol o zrušení neodkladného opatrenia.

27. Na základe uvedených záverov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 a § 257 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému súd priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).